

REBECCA MICHÉLE

Tajemství
lady Antonie

ZAKÁZANÁ VÁŠEŇ
NA DVOŘE TUDOROVců

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © Bedey & Thoms Media, Dryas Verlag, 2013

All rights reserved.

Translation © Jesika Schaft, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu KÖNIGIN FÜR NEUN TAGE

vydaného v roce 2013 nakladatelstvím Dryas

přeložila Jesika Schaft

Redakční úprava Jaroslava Poberová

Grafická úprava obálky Filip Šmalec

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-352-9

I

Hrad Fenton, Dorset, 5. srpna 1532

O bličeji zpocený, prosté lněné šaty nalepené na těle – podsaditá žena se udýchaně pokoušela tomu mladému chlapci stačit. Marná snaha. Ve chvíli, kdy se před Kate Trevorovou objevily šedé zdi hradu, zmizel jí mladík z dohledu. Na chvíli se zastavila, promnula si oči, ve kterých ji páčil pot a s obavou vzhledla k obloze. Bylo to nejteplejší léto, jaké pamatovala. Už tak dlouho čekali na déšť, pole byla vysušená sluncem a tísnivé dusno dělalo z jakékoli venkovní činnosti námahu k nevydržení. Teď se však nebe zatáhlo černými bouřkovými mraky. Na obzoru si Kate Trevorová všimla nažloutlého mračna, hrozícího krupobitím.

Ve stejném okamžiku přišly blesk i hrom. Korpulentní žena s unaveným oddychováním pospíchala pod ochranu hradu. Padací most vedl k zavřené bráně. Kate na ni co nejsilněji zabušila. V masivní dřevěné konstrukci se otevřelo úzké okénko, odkud si ji nevrle prohlížel nemytý chlap s rozježeným vousem.

„Co chtěla?“

Závan dechu velmi obohaceného alkoholem přiměl Kate Trevorovou uskočit. Zalapala po dechu. Kolem ní se blýskalo a hřmělo.

„Váš pán pro mě poslal. Jsem porodní bába,“ snažila se překřičet bouřku.

Černé obočí toho chlapa se zachmuřilo nad nosem zvící skoby.

„Zdejší porodní bábu já znám. Vona ale Mary Trevorová nejní.“

„Já jsem Kate, její sestra. A stejně jako ona jsem porodní bába...“

Buch! Otvor se zabouchl. Kate jen taktak zachytila slova: „Počkala tady!“ Pěstmi bila do dřeva a křičela: „Pustte mě přece dovnitř, prosím!“ Za dveřmi se už nic nepohnulo.

V té chvíli přišly kroupy. Na záda a paže jí začaly padat kusy ledu velké jako holubí vejce. Tiskla se co nejbližší k vnější hradní zdi, aby se před tím nevlídným počasím aspoň trochu chránila. Pověřivá Kate Trevorová nebyla. V bouřce nespátkovala víc než přírodní úkaz, teď se však nemohla ubránit dojmu, že nebesa snad otevřela všechny stavy a ten vodní přívál jí chce kamsi odplavit.

„Do čeho jsem se to pustila?“ mumlala si pro sebe a planě zatoužila být zpátky v prosté chaloupce s pevnou střechou. „To má člověk z toho, když dává svůj život ve prospěch jiných žen!“

Trvalo snad celou věčnost – jí to tedy tak připadalo – než se malá brána otevřela. Kate se musela sehnout a doslova se dovnitř protlačit. Konečně stanula v suchém prostoru za branou. Bouřkou všechno potemnělo, tady teď vládla naprostá tma. Kate zamrkala v pokusu se v té černotě trochu rozkoukat. Vtom zaslechla hluboký ženský hlas: „Poslala jsem pacholka, aby ze vsi přivedl porodní bábu. Kdo jsi ty a co chceš?“ Před Kate se ze tmy vyloupila středně vysoká, hubená žena, ruce v bok. Tvářila se dost podezřívavě.

Kate se otřásla. Zčásti chladem, jak se jí na tělo lepily vlhké šaty, zčásti kvůli studenému hlasu té ženy.

„Mé jméno je Kate Trevorová. Jsem sestra místní porodní báby Mary Trevorové. Mou sestru včera volali na nějaký vzdálený dvůr, dosud se nevrátila. Takže váš posel našel jenom mě.“

„Jak to, že jsem tě nikdy předtím neviděla?“ Žena se nadále tvářila skepticky. Byla středního věku a podle oděvu patřila k výše postavenému služebnictvu. „Mary Trevorová je obeznámená s kromobyčejným případem naší lady. Stála při ní už při předchozích porodech.“

Kate si poněkud oddechla. Dobře, že se nejedná o prvoroďičku, tím by se všechno mohlo velmi protáhnout. Už teď se jí stýskalo po známých čtyřech stěnách a poháru teplého piva.

„Pocházím ze vsi nedaleko Launcestonu, kterou minulý týden zpustošil oheň. Proto jsem se vydala na cestu ke své sestře – nemám totiž nikoho jiného, na koho bych se mohla obrátit. Můžete mi věřit, mám stejné znalosti jako moje sestra Mary. Obě jsme se učily od naší matky, která byla taky porodní bábou. V naší vesnici jsem pomohla přivést na svět tucty dětí.“

Žena se prudce otočila a posunkem ruky nařídila Kate, aby ji následovala. „Pak se s tebou budeme muset smířit. Tvoje sestra tě o rozpoložení lady Margaret poučila?“

Kate se té ženě snažila co nejrychlejšími kroky stačit. Prošly vydlážděným prostranstvím, uzavřeným ze čtyř stran několikapatrovými hrázděnými budovami. Jakmile opět vyšly ven, okamžitě je znovu promočil déšť. Kroupy naštěstí mezitím ustaly. Kate se rozhodla nezmiňovat, že předem neslyšela vůbec nic o lady Margaret Fentonové, ba dokonce ani o hradu jménem Fenton. Ke své sestře Mary dorazila teprve včera. Moc času si spolu promluvit sestry neměly, protože brzy nato Mary volali k porodu. To už došly do velké dvorany hradu. Podle obložení z tmavého dřeva, zdobeného umnou řezbářskou prací, i podle velikého krbu,

obehnaného velkými, světlými dlaždicemi, bylo poznat, že jde o vznešenou usedlost. Prostory osvětlovaly tucty svíček, protože se v důsledku bouřky venku setmělo jako v noci.

Ve spěchu přes dvoranu řekla ta žena: „Lady je šest týdnů před termínem, to je katastrofa!“

Mířily na schody vedoucí do patra, vtom se na ně z postranních dveří vyřítil nějaký muž.

„To je konečně ta porodní bába?“ obořil se na ně nevrle. „Jak to, že to tak dlouho trvalo, Ellen?“

Žena, již oslovil, sebou tím burácivým hlasem trhla, jako by ji šlehl bičem. Z jejího předešlého nadřazeného chování najednou nic nezbylo. Teď totiž promluvila tichým, poníženým šepotem: „Odpusťte, pane, ale porodní bába, která při lady už několikrát stála, tu teď není. Obstarali jsme náhradu.“

Kate Trevorová se dotčeně zamračila. Co to jako má znamenat, že obstarali náhradu? Vždyť ona sem přišla zcela dobrovolně. Žádné obstarávání. Přišla, protože ji ten kluk tolik prosil o pomoc, s tím, že jeho paní leží v porodních bolestech. Už podruhé toho dne Kate zalitovala, že se na cestu ke hradu vydala. Ona přece s obyvateli Fentonu nemá co do činění! Další slova muže, zjevně lorda Fentona, pána hradu samého, jí znovu nahnala husí kůži, která však ani trochu nesouvisela s promočenými šaty:

„Postarej se, aby se mému synovi nic nestalo, jinak za to budeš pykat!“ Sklonil se k ní, měřil totiž dobrých šest stop a byl silný a svalnatý. Tmavé vlasy měl stejně jako pečlivě zastřížené vousy prorostlé nesčítanými šedými prameny. Ledově a bez sebemenšího náznaku citu se jeho pohled zabodl do jejích očí. „Kdybys musela volit mezi životem mého dítěte nebo mé ženy, pak si pamatuj: Já chci svého syna! Za každou cenu! Moje trpělivost je u konce. Jestliže se to tentokrát nepodaří, pak s vámi všemi udělám krátký proces! Rozumělas?“

Kate stísněně přikývla. Chlap se před ní výhrůžně tyčil a bránil jí pokračovat do horního patra. Ani na okamžik nezapochoybovala, že tenhle člověk vždycky dostane to, čeho se mu zamane. Jenže boží vůli nemůže ovlivnit ani on. Zjevně doufá v syna a dědice, osud jeho ženy mu ovšem je zcela lhostejný.

Kate několikrát nasucho polkla, snažila se zahnat ten knedlík, který cítila v krku. Konečně ustoupil, takže mohla následovat ženu jménem Ellen. Ta ji v prvním patře zavedla do velké místnosti. Kate udeřilo do nosu hutné dusno, smísené s pachem potu, krve a strachu. Ve velké posteli, ověšené rudými sametovými závěsy a obklopené ustaraně se tvářícími služebnými, se v křečích svíjela žena, kvůli které sem Kate přišla. Od toho okamžiku vnímala už jen svou práci porodní báby. Leží tu žena, která nutně potřebuje její pomoc. A Kate udělá všechno, co bude v jejích silách.

Sklonila se nad lady Margaret a rychlými, nacvičenými hmaty ji vyšetřila tak, aby ztrápené ženě nezpůsobila ještě další bolesti. Vtom sykla, avšak poznání, které jí ohmatání opuchlého břicha dalo, si raději nechala pro sebe. Lady Margaret byla malého vzrůstu, s drobnou postavou dvanáctiletého dítěte! Jenže teď měla křehké tělo nadměrně nafouklé a po nohou jí stékal slabý pramínek světle červené krve.

„Kolikátý porod to je?“ zeptala se Kate paní Ellen, zatímco si rozbalovala přinesené nástroje.

„Když budeme počítat jenom těhotenství, která mylady přestála až do konce, tak je to pátý porod. A pak k tomu přijde ještě několik potratů.“

Pět porodů! Toto jemné tělo mělo sotva sílu na to, dát život *jedinému* dítěti!

Kate si naolejovala pravou ruku a pomalu jí prohmatávala porodní cesty. Lady Margaret zasténala a oči se jí potáhly mléčným leskem.

„Zachraňte moje dítě,“ vydechla. Pak se pokusila posadit. V očích se jí zračil úděsný strach. Nečekanou silou stiskla Kate levé zápěstí. „Musí to být chlapec! Slyšíš? Jinak jsme všichni ztraceni!“

„Všechno je v pořádku, lady Fentonová,“ pokoušela se ji uklidnit Kate. V žádném případě jí teď nemohla říct, co právě zjistila při vyšetření. Kdyby se lady Margaret příliš rozčilovala, opravdu by to nemusela přežít. Teď bude pro blížící se porod potřebovat veškerou sílu a soustředění.

Kate si otřela ruce vlhkým ručníkem, pak z tašky vytáhla skleněnou nádobku a nakapala z ní lady Margaret několik kapiček na jazyk.

„Co to děláš?“ vyjela na ni Ellen. Ostatní ženy postávající kolem lůžka, se na ni ustrašeně dívaly.

„Musí si trochu odpočinout,“ odpověděla Kate pevným hlasem. „Jak dlouho už ty porodní bolesti trvají?“

„Už šest hodin. Nejdřív jsme mysleli, že to zase přejde, protože ještě nenadešel ten správný čas. Ale pak začala krvácet...“

Kate vědoucně přikývla. „Doneste horkou vodu a vlhké ručníky. Už to nebude dlouho trvat.“

Ellen rozdala potřebná nařízení a dvě mladší ženy odběhly. Další se naklonila ke Kate a zašeptala: „Pán nás dá vyhnat z domu, jestli paní tentokrát nepřivede na svět zdravého hochu.“

Kate vrtěla nevěřičně hlavou.

„Budeme rádi, jestli paní vůbec porodí živé dítě. Já už vašeho pána měla tu čest poznat. Zdá se, že je naprosto posedlý tím, aby měl syna.“

Kate se ohlédla po Ellen, jež pilně trhala lněné plátno na úzké pruhy.

„Lord Fenton není ani o mrtí lepší než král.“ Mladé ženě z očí sálal strach. Ztišila hlas, aby ji slyšela jen Kate. „Když lady znovu otěhotněla, řekl jí, že to je její poslední příležitost.“

Buď konečně porodí syna nebo ji už nikdy nechce vidět. Že prý je ještě dost mladý, aby si mohl vzít jinou ženu, která by mu dala zdravého dědice. No a od té doby má lady panickou hrůzu, že by jí pán mohl něco udělat. Jinou ženu už si našel...“

„Co si to tady špitáte?“ Ellenin hlas nevybíravě přerušil tiché vysvětlování. „Alice, odejdi. Stejně tady nemůžeš nijak pomoci.“

V průběhu příští hodiny Kate starostlivě pozorovala, jak se lady Margaret svíjí v bolestech. Věděla, že té ženě teď neztěžují život jen porodní bolesti jako takové, ale taky panická hrůza, že by její dítě – pokud vůbec bude životaschopné – mohlo být ženského pohlaví. Tento strach brzdil přirozený průběh porodu.

Venku konečně ustala bouřka a Ellen otevřela okno. Kate se zhluboka nadechla čerstvého vzduchu, příjemně chladně proudícího do místnosti. Slunce už zase bez slitování páliło z oblohy, přírodě bylo od letního horka dopřáno jen krátké oddechnutí.

Vtom lady Margaret zakřičela bolestí. Pokoušela se patami zabodnout do prostěradla, tělo se jí prohnulo nahoru. Kate s Ellen si vyměnily všeříkající pohled. Teď to doopravdy začne. Připraveno měly obě ženy už vše. Všechny ostatní, jež tu jen bezmocně postávaly, poslaly mezitím pryč.

Po hodině Kate držela v ruku krví potřísněný uzlíček. Byl drobný a křehký, ale žil. A byl to chlapec! Jeho malý hrudní koš se zvedal a klesal v nepravidelných intervalech, ale nejdůležitější v tu chvíli bylo, že dítě dýchá. Kate maličkého lehce plácla po zadečku, načež chlapeček zakňoural. K tomu, aby se rozkřičel na celé kolo, jeho droboučké plíce nestačily.

V té chvíli se rozletěly dveře a do místnosti vklopýtal lord Fenton. „Jak dlouho to ještě bude trvat?“

Kate bylo podle skelného pohledu jasné, že je opilý. Hrdě mu ukázala děťátko. „Máte syna!“

Thomas Fenton na novorozence vrhl jen zběžný pohled. Jediné, co ho na něm zajímalo, bylo pohlaví. „Bude žít déle než pár hodin?“ obořil se na Kate, jež pod dojmem jeho výhrůžného pohledu ustoupila ke zdi. Ellen jí dítě rychle odebrala.

„Je sice velmi malý, protože se narodil předčasně, ale jsem si jistá, že z něj jednoho dne vyroste velký a neohrožený bojovník a šlechtic,“ řekla hlasem jistějším, než jak se ve skutečnosti cítila. „Avšak vaší ženě se teď nedaří moc dobře, ztratila totiž...“

Panovačným gestem ruky ji Thomas Fenton zarazil. „Je mi úplně jedno, jak se daří mojí ženě. Mám syna.“ Z opasku si odvázal kožený váček a hodil ho Kate. Ta váček šikovně chytila oběma rukama. „Tady máš zapláceno. Zasloužila sis to. Jen ti říkám, chraň tě ruka Páně, kdyby tohle dítě zemřelo. To bych ti pak zaživa stáhl kůži z těla!“

Jeho postoj a pohled nenechaly Kate na pochybách, že ta slova myslí naprosto vážně. Nebylo neobvyklé, aby muž chtěl syna – za každou cenu. V tom šel navíc všem mužům ve své zemi nejlepším příkladem král Jindřich. Poté, co mu královna porodila jen jedinou přeživší dceru, Jindřich ji zapudil. Dokonce se zřekl církve v Římě, aby se mohl dát rozvést. To už tu čekala nová žena, která měla králi konečně porodit vytouženého následníka. Kate roztrpčeně zavrtěla hlavou. Co je to za svět, v němž ženy nemají žádná práva, svět, v němž se s nimi handluje jako by byly nějaké chovné kobyly, kde je prodávají muži, který nabídne nejvíc? Svět, v němž, když neplní svou „povinnost“, budou odvrženy a skončí kdesi v bahně? Ani Thomas Fenton si svou ženu před časem jistě nebral z lásky.

Rychle nahlédla do váčku. Byl plný zlatáků! V duchu před sebou spatřila malý, útulný domek někde na venkově.

Ona ani její sestra už nebyly nejmladší. Tohle zlato by jim oběma dopřálo pohodlné stáří.

Vzala si od Ellen dítě a zabalila je do předehrátého kusu látky. V tom okamžiku lady Margaret hlasitě zasténala.

„Nechte nás teď prosím zase o samotě, lorde,“ řekla zdvořile, ale důrazně. „Vaše choť to ještě nemá za sebou.“

Na to on jen znuděně mávl rukou. „Já vím, plodový koláč.“ Kate udivilo, že nějaký muž dokáže tento proces tak napřímo pojmenovat. „Já se hned vydám do Ohekamptonu pro kněze, aby se křest mohl konat už zítra ráno.“ V té chvíli se znovu výhrůžně zamračil a přistoupil k lůžku své ženy. Byla při vědomí a dívala se na něj očima plnýma strachu. „Ty víš, že neznám slitování. Kdybych se sem měl zítra vrátit a zjistit, že náš syn i tentokrát nepřežil své první hodiny, pak ty i tvoje ženské zítra opustíte tento dům!“ Bez jediného náznaku náklonnosti se otočil a těžkými kroky odkráčel ke dveřím, které se za ním s rámusem zabouchly.

Kate se zdrceně obrátila k Ellen, na níž bylo vidět, jak stísněně se cítí. „To nemyslí vážně, že ne?“

Ellen kývla a zničeně zvedla ruce v zoufalém gestu. „Lady už porodila tři syny, žádný z nich se však nedožil druhého dne. Pánova trpělivost je u konce. Co myslíš, bábo, bude tohle dítě žít?“

Kate pokrčila rameny, ale než mohla něco říct, ozval se křik lady Margaret.

„Co se děje?“ Ellen se starostlivě vrhla ke své paní.

„No, teď je na řadě to druhé.“

„Druhé dítě?“

Kate přikývla a připravila se na další kroky, aby mohla dalšímu človíčku pomoci na svět.

„Jsou to dvojčata. Proto ten předčasný porod. Břicho vaší paní je pro dvě děti příliš malé.“

Sotva Kate druhému miminku – tentokrát to bylo děvčátko – přestříhla pupeční šňůru, ozval se zděšený výkřik.

Ellen třesoucíma se rukama podávala Kate chlapce, jehož obličejík se barvil čím dál více do modra.

„Přestal dýchat!“

Kate okamžitě začala malý hrudníček masírovat. Do úst mu foukala vlastní dech, ale bylo to bezvýchodné. Bůh si duši kojence povolal k sobě, ještě než mu mohli dát jméno.

„Co je s tím hošíkem?“ ozval se z lůžka slabý hlas lady Margaret. „Jen mi neříkejte, že zase zemřel!“

Kate s Ellen se na sebe beze slova podívaly. Lady Margaret ten pohled stačil, aby pochopila, co se stalo. Zoufale převalovala hlavu sem a tam. Kate k ní přistoupila a položila jí do náruče druhé dítě. Holčička byla stejně drobná a maličká jako její prvorozený bratříček, dýchala však silně a hluboce. Pak našpulila pusinku a rozkřičela se přesně tak, jak mají novorozená miminka křičet.

Margaret se dívala na bezmocné stvoření, jako by pociťovala odpor. Vrásky z čela jí nevyhladilo ani to, když se jí malá ústa přísála k ňadru a dala se lačně do pití.

„Proč ty?“ vyhrkla zlostně. „Proč přežije takové zbytečné děvčátko, když můj syn musel zemřít?“

„Lady, nerouhejte se!“ snažila se ji uklidnit Ellen. „Je to vůle Boží...“ Vtom se zarazila a zamyšleně se kousala do spodního rtu. Pak se s významným úsměvem obrátila na Kate. „Ty jsi pánovi přece neřekla nic o tom, že lady očekává dvojčata...?“

Kate to překvapeně potvrdila. „Když tu byl, přišel teprve na svět ten chlapec. Já mu pak chtěla ke zdravotnímu stavu paní něco povědět, ale on mě nenechal.“

„To je dobře. Moc dobře!“ Ellen něžně pohladila děvčátku tmavé vlásy nad čelem. „Bábo, bude tohle dítě žít?“

„Víte, člověk nikdy neví, ale rozhodně je mnohem silnější a tím životaschopnější než její bratříček.“

Lady Margaret snad byla ustrašená, ale nebyla hloupá. Začínala tušit, co její služebná plánuje a její oči se rozjasnily

nadějí. Požádala Kate, aby jí miminko podržela, pak se pracně posadila. „Můj syn bude zítra pokřtěn. Přesně tak, jak si to můj muž přeje.“

„Myslíte, že se to podaří?“ zeptala se Ellen, která se svého troufalého nápadu mezitím lekla.

„Thomas v příštích dnech odcestuje do Francie. Král zase jednou plánuje polní tažení. Třeba se odtud můj muž už nevrátí. Proč bych tedy měla dávat všanc náš život i naši střechu nad hlavou? Tohle je příležitost. Je to šance, i když malá, a dává nám trochu času!“

Kate hovor obou žen sledovala v neskonalém údivu. V jejím náručí mezitím malá holčička spokojeně usnula, zatímco její bratříček ležel na zemi jako kus hadru, který někdo nepozorně odhodil stranou. Kate v tu chvíli pomyslela na váček zlaťáků. Kdyby se lord Fenton dozvěděl, že jeho syn zemřel, pravděpodobně by o ty peníze přišla. A možná nejen o ně. Ten člověk byl schopný všeho.

„Co uděláme s tím chlapcem?“ Její hlas zněl zastřené. Odvrátila pohled, aby se na mrtvé děťátko už nemusela dívat.

Ellen se zvedla. „O něj se postarám já.“ Přistoupila ke Kate tak blízko, až by se mezi jejich obličej nevěšla ani ruka. „Ty se teď odtud ztrať. Nejlepší bude, když se ty i tvoje sestra hned nazítří ráno odstěhujete do některého jiného hrabství, a když se už nikdy k Fentonu nepřiblížíte ani na pár mil. Rozuměla jsi?“

Kate přikývla. „Přesně to jsem chtěla udělat,“ odpověděla rozhodným hlasem a v příštích minutách opustila šedé zdi Fentonu, ani se neohlédla.

Nazítří ráno byl v hradní kapli pokřtěn kojeneček na jméno Anthony Francis Thomas Fenton. Pyšný otec odjel ještě téhož dne do Londýna a odtud bok po boku s královými muži do Doveru, aby se přeplavili do Francie.

II

Hrad Fenton, Dorset, 5. srpna

Anthony začal dávno před svými čtrnáctými narozeninami vnímat, že je jiný než ostatní. Navzdory tomu, že jeho život navenek probíhal normálně, se mu často zdálo, že na jeho domově i jeho obyvatelích je něco divného. On sám míval zvláštní a poněkud stísnující pocity, pro něž však nenacházel vysvětlení.

Probudil se a odhrnul baldachýn ke stranám postele. Na dřevěné podlaze se pomalu protahovaly první sluneční paprsky a slibovaly další pěkný letní den. Anthony chtěl zrovna vstát, vtom se otevřely dveře a vešla žena s nesčetnými vráskami ve tváři. V kostnatých rukou nesla podnos.

„Dobré ráno. Srdečné blahopřání k narozeninám!“ Mluvila příjemným, hlubokým hlasem a upřímně se usmívala.

Anthony se podíval na podnos a nadšeně zatleskal. Hned vzal do jedné ruky dřevěný hrnek s teplým mlékem a do druhé kus zlatožlutého koláče, který byl dosud vlažný. S potěšením se do něj zakousl a vzápětí už měl drobký v koutcích úst i na bradě.

Žena káravě zavrtěla hlavou. „Kdy už konečně vyrosteš?“ povzdychla si, ale Anthony se na ni potouchle usmál, odložil hrnek i talíř a láskyplně ji objal.

„Milá Ellen, kdybych dělal všechno bezchybně, neměla bys co dělat! Jen si to představ, kdybych už vůbec nepotřeboval, abys mi utírala pusou. Není to pro tebe děsivá představa?“

Ellen se podezřele lesklo v očích. Tohle dítě milovala jako vlastní, jakého jí jakožto staré panně nebylo dopřáno. I Anthony byl dojatější, než by dávala tušit jeho veselá slova. Chůva Ellen byla jediným člověkem v domě, s nímž měl blízký kontakt. Ellen tu pro něj vždycky byla, když potřeboval utěšit nebo ošetřit rány, když se zranil při nácvičku šermování. O nocích, kdy ho trápily zlé sny, sedávala u jeho postele. Vlastně pro něj Ellen byla tak trochu máma. Lady bývala často nemocná, odjakživa, co si Anthony pamatoval. Jen zřídka opouštěla svůj pokoj se zatměnými okny, kde většinou trávila dlouhé hodiny vkleče u malého oltáře a modlila se. Ve svých čtrnácti letech teď Anthony svou matku převyšoval o dvě hlavy, i když jinak měl postavu velmi útlou.

Ellen musela uhodnout, na co myslí, protože řekla: „Tvoje matka se necítí dobře, ještě nevstala. Přeje si však, abys s ní dnes poobědval. Vždyť máš narozeniny.“

Anthony vzdychl. Počasí vypadalo nádherně, nejraději by celý den strávil na prostranství za zámek a cvičil techniku boje mečem.

V zimních měsících dostával Anthony hodiny od staršího pána, který ho vzdělával nejen ve čtení, psaní a v počtech, ale taky ve francouzštině a latině. Anthony byl pilný žák, knihy a vyučování miloval. Přesto měl léto mnohem raději. Od malička se o něj staral Lifton, zbrojmistr na hradě Fenton. A tak Anthony už ve čtyřech letech poprvé třímal v ruce dřevěný meč, v šesti už dokázal jezdit na velkém koni,

a když mu bylo deset let, začal to s ním mít Lifton těžké, když chtěl chlapcovým úderům bezpečně uhýbat. Anthony ovládal ocelovou čepel s překvapivou mrštností a jistotou. Od jara se začal učit boji se širokým mečem, který bylo třeba vést obouruč. Od té doby sice výrazně posílil v pažích, silně jako ramenatý Lifton však zdaleka nepůsobil.

„Ellen, jak dlouho to vlastně trvá, než muž dospěje?“ Tou náhlou otázkou Anthony svou chůvu natolik zaskočil, že se udiveně zarazila uprostřed naklepávání polštářů.

„Co tím myslíš?“ zeptala se nejistě.

Anthony si stoupl k zrcadlu, předklonil se, až se obličejem téměř dotýkal skla, a kriticky si sám sebe prohlížel. Měl na sobě krátkou noční košili, takže byly vidět dlouhé rovné nohy se svalnatými lýtky a štíhlými kotníky.

„Snad všichni muži na hradě mají vousy. Jenže mně nic neroste. Ani náznakem.“ Obrátil se k Ellen. „Místo toho mi roste něco, o čem nevím, proč...“ Najednou zrudnul, když pomyslel na to, že před necelým půl rokem objevil po ránu na prostěradle krev. K smrti vyděšený tenkrát hledal po celém těle poranění, ale kromě divného tlaku v břiše neobjevil nic. Nemocný se necítil.

Jeho staré chůvě Ellen ta krvavá stopa taky neušla. Tenkrát ho pevně objala. Tiše plakala a naříkala něco o tom, že je teď po všem, že se to teď všechno provalí.

Na Anthonyho otázku, co tím míní, však neodpověděla. Přesto se jí ho nějak podařilo uklidnit, že ta krev neznamená nic, s čím by si měl dělat starosti. Když však ony potíže, jak tomu Anthony začal říkat, přicházely měsíc co měsíc znovu, znepokojovalo ho to čím dál víc. Navíc mu na prsou začaly růst dvě zaobleniny, podobné těm, které tušil pod vrstvami oděvu u matky i u Ellen. Zbrojmistr Lifton při teplém počasí často odkládal svrchní oblečení a cvičil s nahou hrudí. Anthony pak závistivě pozoroval tu chlupatou, opále-

nou kůži, pod níž se rýsovalo tvrdé svalstvo. Když se díval do zrcadla na sebe, tak...

Vtom si uvědomil, že Ellen usedavě pláče, což ho vytrhlo ze zamyšlení. Spěchal chůvu obejmout. „Vždyť já vím, že jsem jiný než ostatní. A že se mnou něco není, jak by mělo být,“ řekl smutně. „To proto jezdí můj otec domů tak zřídka?“

Ellen na jeho otázku nereagovala. Obešla ho a rukou mu pročísla husté, hnědé vlasy. Pak místo odpovědi nařídila: „Posad se! Máš ty vlasy už zase moc dlouhé. Zkrátím ti je, abys vypádal, jak se patří.“

S ostrým nožem jí to šlo rychle, pramínky vlasů padaly na zem, až Anthonymu na hlavě zbyla čupřina tak krátká, že skrze ní téměř prosvítala kůže. Byl rád. Dlouhé vlasy se mu při šermu i jízdě na koni jen pletly, v srpnovém horku mu bylo kvůli nim ještě tepleji. Ellen už svou práci dokončovala a Anthony si prohlížel svůj obraz v zrcadle. Úzký obličej, vysoké čelo, pěkně tvarované tmavé obočí a oříškově hnědé oči. Protáhlý a rovný nos, plné, červené rty. Jeho brada ovšem postrádala výrazné tvarování. Anthony doufal, že mu už konečně začnou růst vousy, vždyť už přece dospěl k prahu mužnosti. Podobal se spíše své matce než lordu Thomasovi, jehož tvář znal vlastně jen z podobizny, visící v síni nad krbem. Když se pokoušel svého otce vybavit, vytanuly mu na mysli vlastně jen ty šedé, bodavé oči. Od poslední návštěvy lorda Thomase na Fentonu, tyčícího se na kraji mokřin zvaných Dartmoor, už totiž uplynuly čtyři roky. Patřil totiž k úzkému kruhu důvěrníků kolem krále Jindřicha VIII., jeho neustálá přítomnost u dvora byla nezbytná. Anthony sice věděl, že jeho otci patří ještě nějaký dům ve městě Westminster, nikdy tam však nebyl. Dosud vskutku ani jednou neopustil hrad Fenton a jeho bezprostřední okolí. Areál hradu byl natolik rozlehlý, že to ani nebylo nutné. Hlavní budovy stály kolem vydlážděné dvorany, cimbuřím

opevněná hradní zeď se pak táhla téměř celou míli na jih, kde obklopovala další dvůr. Tady se pořádala utkání, konaly se hodiny jezdeckví a další cvičení. Někdy se Anthony směl vydat na koni i dál, nikdy však nebyl sám. Po jeho boku byl vždy Lifton a nespustil ho z očí ani na okamžik. Většinou se projížděli podél Dartmooru, kde se temně zvedaly šedé, holé a kamenité kopce. Anthony nikdy nebyl ani v nejbližší vsi s názvem Moretonhamstead, ačkoli tamější kostelní věž i střechy chalup dobře znal z dálky. Vlastně se nikdy nesetkal s nikým, kdo nepatřil k osazenstvu hradu. Dokonce i tady bylo kromě matky a Ellen jen málo osob, s nimiž mohl promluvit. Těch několik sloužících, z nichž většina pracovala v kuchyni, Anthony téměř nevidal, stejně jako hluchoněmého sluhu, pracujícího v konírně, či dvě děvečky, které v domě uklízely. Služky přicházely do hradu za úsvitu a odcházely před setměním. V zimních měsících na hradě Fenton bydlel i učitel, s ním se však Anthony vídal výhradně při vyučování. Když sem jednou za pár let zavítal jeho otec, pobyl vždy jen několik dní. To se pak jídlo podávalo ve velké síni, nejkrásnější místnosti hradu. Stěny tu byly obložené tmavým ořechovým dřevem, sloupy zdobily práce uměleckých řezbářů. Ochoz nad užší stranou, kde byl prostor pro hudebníky, však zůstal prázdný. Anthony si nevzpomínal, že by se na hradě Fenton kdy konala nějaká slavnost. Až ho zamrazilo, když pomyslel na otce. Dokud byl malý, lord Thomas si ho vůbec nevšímal. Nikdy ho přímo neoslovil, vždy se pouze své ženy a Ellen vyptával na jeho zdravotní stav. Choval se k synovi, jako by byl vzduch. Anthony ho současně obdivoval i se ho bál. Lord Thomas byl při své výšce a s hustým plnovousem velmi impozantní osobnost. Měl hluboký hlas, hovořil hlasitě, až to dunělo, a když chodil po místnosti, podlahová prkna se pod ním třásla. Právě tak jako jeho panovník král Jindřich si i lord Thomas často a rád dával ruce v bok a provokativně

vystřkoval dopředu dolní část těla s překrásně zdobeným *krytím*. Anthony velmi rychle postřehl, že se jeho matka otce bojí. Kdykoli ji oslovil, lady Margaret sebou trhla jako vyděšené ptáčátko a koktavě, tichounce odpověděla. Jakmile lord Thomas opět opustil dům, bylo patrné, jak se jí ulevilo.

Při poslední návštěvě před čtyřmi roky bral otec Anthonyho poprvé viditelně na vědomí, dokonce se i trochu zajímal o jeho prospívání.

„Ten chlapec je příliš hubený a slabý,“ rozkřikl se, načež lady Margaret propukla v pláč. „Copak nedostává dost jídla? Já chci, aby mému synovi nic nechybělo!“

Anthony lorda Thomase nicméně ohromil svými znalostmi i hbitým zacházením s mečem a dalšími zbraněmi. Na rozloučenou otec syna poplácal po rameni tak silně, že se na tom místě ještě po několika dnech skvěla pořádná modřina.

„Já sice nevím, proč nemáš urostlé tělo jako já, ale vidím, že to vynahrazuješ obratností. Kromě toho ještě porosteš. Kolik ti vlastně je?“

„Deset let, pane,“ pípl Anthony.

Lord Thomas zamyšleně potřásl hlavou a zabručel si do vousů cosi nesrozumitelného. Vzápětí nasedl na koně, zamířil k bráně a přešel přes padací most. S lady Margaret se nerozloučil. Anthony věděl, že matka shlíží na dvůr schovaná za závěsem ve svém pokoji, a že celá ztuhlá netrpělivě čeká, až lord Thomas konečně opustí hrad.

Pak už život na hradě Fenton zase ubíhal bez událostí. Ani dnešní den, jeho narozeniny, jistě nepřinese žádná zvláštní překvapení. Dávat si dárky nebylo zvykem. Navíc všechno, co potřebuje, má. Takové úvahy táhly Anthonymu hlavou, zatímco se oblékal. Netušil, jak moc se mýlí.

Imaginární dopolední souboj s Liftonem si Anthony na své narozeniny nenechal ujít. Velký meč s jednoduše kovanou rukojetí byl v jeho drobných rukou pořádně těžký. Anthony pevně sevřel zuby, až se mu zatáté svaly v obličejí zachvěly, pak zvedl meč co výše a několikrát s ním zakroužil nad hlavou. Zbrojmistr uznale kývl.

„Přenes hrudník trochu dopředu,“ doporučil Anthonymu. „Kdyby ses příliš zaklonil, mohlo by se ti stát, že tě váha meče strhne dozadu.“

Anthony poslechl a hned měl lepší pozici. Teď se chopil meče i Lifton. Za okamžik už o sebe zvonily ocelové hrany, rány teď však sloužily výhradně nácviku. Po půl hodině byli oba notně zpocení. Složili zbraně a vzali si připravené džbány s vodou. Anthony se napil a osušil si ústa rukávem. Pak si protřásal a mnul obě ruce.

„Myslíš, že budu svoje bojové umění někdy moct použít?“ zeptal se. „Budu někdy moct dokázat, co umím, při bojovém tažení? Co je potřeba k tomu, abych se stal rytířem?“

Lifton se na svého chráněnce zadíval poněkud ustaraně. Samozřejmě, že znal Anthonyho tajemství. Už tolik let mlčel, dostával za to dobře zapláceno. Cítil, jak Anthony doslova touží, aby se konečně mohl prosadit ve světě a poměřit se s ostatními. Liftonovi připadal jako uvězněný pták, který se učil létat v kleci a teď by chtěl vylétnout na svobodu.

„To já nevím, chlapče. Tvůj otec rozhodne, po jaké cestě se v životě vydáš. Na každý pád jsi jediným dědicem hradu Fenton. Toto panství bude jednoho dne patřit jen a jedině tobě.“

Ta lež Liftonovi jen tak vyklouzla. Že by lord Thomas skutečně ustanovil Anthonyho dědicem, se mu zdálo pramálo pravděpodobné, protože jednou se o tajemství svého syna dozví. Nejspíš to už ani nebude dlouho trvat. Jedinou nadějí v této situaci bylo, že lord Thomas zemře, než se

to provalí. Lifton se rychle pokřižoval. Smrt nikomu nepřál, a už vůbec ne svému pánovi, nicméně mu bylo jasné, že jakmile vyjde pravda najevo, bude v ohrožení i jeho vlastní krk. V poslední době měl pocit, že se nebezpečí blíží čím dál rychleji. Vždyť by člověk musel být naprosto slepý nebo přinejmenším na hlavu padlý, kdyby si nevšiml, jak se Anthony ze dne na den proměňuje v pohlednou a přitažlivou osůbku...

„Anthony! Tvoje matka tě očekává!“ Liftonovo přemítání přerušil hlas chůvy, spěchající sem dlouhými kroky.

Poplácal Anthonyho po rameni. „A ještě, málem bych zapomněl: všechno nejlepší k narozeninám, ty můj kluku. Už brzy budeš v šermu tak dobrý, že tě už nebudu mít co učit. Pak mě docela lehce porazíš.“

Anthonyho kompliment přivedl trochu do rozpaků, ačkoli sám věděl, že navzdory svému mladému věku už skutečně je dobrým šermířem i jezdcem. A mrzelo ho, že pro dnešek cvičení už skončilo.

Mezitím sem doběhla Ellen a zatahala ho za ucho. Přestože se musela natáhnout, aby na něj dosáhla – Anthony ji převyšoval nejméně o hlavu – docela to zabořelo.

„Ty jsi zjevně zapomněl, že na tebe tvoje matka čeká s jídlem!“ hudovala. „A jak to vypadáš? Umazaný, až hrůza! Takhle nemůžeš lady Margaret na oči. Marš, umýt a převléknout! Ale hbitě, tvé matce dnes není dobře.“

Anthony beze spěchu i bez chuti zamířil zpátky do hradu. Když došel do svého pokoje, vešla Ellen s velkou cínovou konvicí, aby mu nalila vodu do mísy k mytí. Znovu ho pobídla, aby si pospíšil, a nechala ho o samotě.

Anthony si umyl prach a pot z tváře i krku, pak se převlékl do jednoduchého úboru. Žádné elegantní ani pestrobarevné oblečení neměl. Přes přiléhavé nohavice ze šedé látky si natáhl volnější kalhoty ve stejném odstínu. Okrovou halenu měl už tolikrát vypranou, že téměř ztratila barvu.

Zrovna chtěl opustit svůj pokoj, když zvenčí zaslechl klapání koňských kopyt. Udiveně doběhl k oknu a vyhlížel dolů do dvora. Uviděl něco, co mu téměř vyrazilo dech. Ve dvoře se vedle sebe řadili koně s jezdci v drahocenných oděvech. Muž, oblečený nejnádherněji ze všech, si právě nechával pomoci při sesedání z koně ve zlaté čabrace. Anthony si hned všiml, jak je vysoký. Fialový kabátec lemovaný černou kožešinou dokonale podtrhával jeho štíhlou, trénovanou postavu. Vlasy, které se mu nad ušima vlnily, nezakrývala žádná čapka, takže Anthony viděl, jak se mu v nich zrzavě lesklo slunce. Najednou se mu tak podivně rozbušilo srdce. Tak pohledného muže nikdy předtím nespatriil. Mezi příchozími neviděl otce, i když ho to nepřekvapilo, protože ten na hrad Fenton nikdy nejezdil s velkou družinou. Anthony hořel zvědavostí, kdo ti muži jsou a co tu na venkovské samotě Fentonu chtějí. Spěchal z pokoje a dolů po schodech. Tam ho odchytila Ellen a energicky ho poslala zpátky.

„Jdi do svého pokoje a počkej, až tě zavolají,“ nařídila mu ostrým tónem, jaký u ní Anthony téměř nikdy neslychal. Všiml si, že se je celá tak podivně rozechvělá, skoro jako by měla strach.

„Co se děje? Kdo jsou ti lidé?“

Ellen se s ním teď nehodlala vybavovat, jen krátce pokrčila rameny a tlačila ho zpátky do jeho pokoje. Anthony se znovu podíval z okna, ale ten krásně oděný cizinec už tam nebyl. Koně mezitím sloužící odváděli do stájí.

Nemusel čekat dlouho. Ellen se vrátila a Anthony postřehl, že se celá třese.

„Přejí si tě vidět v síni.“

Kriticky si prohlédla, co má Anthony na sobě, pak šla ke truhle vedle jeho lůžka a vytáhla jiné svršky. Beze slova mu podala halenu z tmavozeleného plátna, kterou nerad nosil, protože byla střížená příliš volně. Anthony byl mezitím

napnutý jak struna. Mlčky si zelenou košili oblékl a podíval se na Ellen. Ta přešlapovala z nohy na nohu a nervózně oddychovala.

Vtom ho něco napadlo. „Stalo se něco s mým otcem? Přijeli ti lidé snad proto, aby nám přinesli zprávu, že je mrtev?“

„Jak můžeš něco takového říct? Vskutku doufám, že se našemu pánovi daří dobře, a že se těší výbornému zdraví. A teď už rychle do síně! Ale mluvit budeš jen, když se tě zeptají!“

Dole už byly na dlouhém, pečlivě vyleštěném stole vyrovnány pokrmy k obědu, nikdo se jich však dosud nedotkl. V čele tabule seděla lady Margaret, vpravo vedle ní ten elegantní cizinec. Když Anthony vstoupil, muž vstal. Anthony si ho tedy mohl lépe prohlédnout. První dojem ho nezklamal: návštěvník byl mladý, snad jen o deset let starší než on sám. Pak pohledem sklouzl k matce a zděsil se. Nikdy ji sice nespatriil různolící a těšící se plnému zdraví, teď se tu ovšem díval na hromádku neštěstí, ztrácející se ve velkém křesle s vyřezávaným opěradlem. Ve tváři měla barvu studeného popela. Na spánku jí bezděčně cukala žilka a ruce se jí třásly.

„Můj syn Anthony Fenton.“

Hlas lady Margaret byl tichý, její pohled se strnule upíral na Anthonyho.

Návštěvník Anthonymu krátce pokývl, pak vzal ze stolu džbán a bez vyzvání si nalil pohár vína. Dlouze se napil, osušil si rty. Navzdory panující módě byl na tvářích i bradě hladce oholený. Teprve po chvíli řekl: „Zdá se mi velmi mladý. Lord Fenton mínil, že dovršil čtrnáct let. O tom si však troufám pochybovat.“

Anthonymu jeho hluboký hlas způsobil mrazení na zádech.

„Čtrnácté narozeniny mám *dnes*,“ ozval se Anthony, i když to nebyla otázka. Ten muž si ho však dále nevšímal.

Dokonce mu ani negratuloval. Namísto toho mu lady Margaret pokynula, aby šel k ní.

„Přístup, můj hochu. Toto je sir Norman Powderham. Přichází z rozkazu tvého otce z Londýna.“

Anthony mu hned chtělo vyskočit srdce z hrdla. „Jak se mému otci daří?“ zeptal se, aby zahnal obavu, že se lordu Thomasovi mohlo něco stát.

Sir Norman otázku zodpověděl se stejnou zdvořilostí, s jakou předtím informoval o rozpoložení manžela lady Margaret: „Přináším od lorda pozdravení. Těší se dobrému zdraví, jeho povinnosti u dvora však nedovolují, aby dlouhou cestu do Devonu podnikl sám. Král se bez jeho služeb neobejde, nejraději ho má po svém boku.“

Norman Powderham se nehodlal zmiňovat o tom, že lorda Thomase v hlavním městě nadržuje toliko zájmy krále. Chápal, že jeho pán dává přednost společnosti jisté veselé mladé dámy, již už měsíce vídají v jeho doprovodu, před pobytím na tomto temném hradě se ztrápenou ženou. Ačkoli přijímací síň hradu Fenton svědčila o vkusu a bohatství, nemohl se dočkat, až se zase vrátí k přepychu dvora. Provincii nikdy neměl rád.

Norman Powderham nepatřil k lidem, kteří dlouho chodí kolem horké kaše, a proto ihned přistoupil k důvodu své návštěvy. Řekl Anthony: „Lord Fenton si přeje, abych tě vzal do služby a připravil tě na výcvik rytíře. Než na to budeš mít věk, můžeš mi sloužit jako panoš.“ Anthony se pod nohama zavlínla podlaha. Rychle se oběma rukama přidržel opěradla židle. „Znamená to, že vás mám doprovázet do Londýna?“

Norman Powderham kývl. „Já sám jsem v lordových službách. Dovedu tě k němu. Dvůr se v tuto chvíli nachází v královském paláci Hampton Court. Tam je i nejlepší škola pro bojovníky a jezdce v celé Anglii. I mně se v Hampton Courtu dostalo vynikající, ale současně přísné výchovy.“

Anthony ve slovech sira Normana jasně slyšel hrdost.

„Vy jste se tam taky vzdělával?“ vyhrkl zvědavě.

„Anthony, buď tiše,“ přerušila ho lady Margaret. Na čele měla krůpěje potu, navzdory tomu, že tu bylo spíše chladno. Najednou se schoulila, zakryla si rukama obličej a dala se do usedavého pláče. Na to vyskočila a utíkala odtud, jako by se za ní hnal sám ďábel.

Vzápětí k Anthonymu přispěchala Ellen. „Odvedu tě do tvého pokoje,“ řekla mu tónem, který nepřipouštěl námitky. Hned se taky obrátila k siru Normanovi: „Přijměte prosím omluvu. Lady na tom není zdravotně dobře a zpráva, že se bude muset rozloučit se svým jediným synem, ji velice zaskočila. Přijměte laskavě naše pohoštění. Je sice skromné, já nicméně doufám, že přesto najdete dostatek toho, co vám bude po chuti.“

Anthony chůvu neochotně následoval. Norman Powderham tu zůstal zaraženě stát. Přemítal, do čeho se to tu vlastně pustil. Studeného masa ani mís se sýry si nevšimal, zato si nalil další pohár červeného vína. Když se vydal na cestu na hrad Fenton, předpokládal, že tu potká mladého muže, podobného svému otci. Lord Thomas Fenton byl vysoký a silný chlap s velkou hlavou na silném býčím krku. Tenhle klučina s ním neměl společného vůbec nic, leda snad výšku. Na svůj věk byl už poměrně vysoký. Končetiny měl ovšem šlachovité, namísto silné, a tělo měl rozevláté a jaksi nekontrolované. Co se dá dělat, teď zkrátka musí přání svého pána vyhovět. Má koneckonců lordu Fentonovi být za co vděčný.

Lord Thomas Fenton vzal mladého Normana Powderhama do své péče před osmi lety. Jako čtvrtý a nejmladší syn středostavovské šlechtické rodiny neměl mnoho vyhlídek do budoucna. Před rozpuštěním klášterů by pravděpodobně musel nastoupit službu církvi. Že to po založení anglikánské státní církve už nebylo možné, považoval Norman za velké štěstí, protože se pro klášterní život odříkání

a dokonce celibát opravdu nehodil. Nehodil by se ani pro studium přírodních věd či práv. Světem Normana Powderhama byl dvůr a život na něm. Rád předváděl svou šikovnost ve zbrani při turnajích. Lord Thomas mladíkovi dopřál rytířský výcvik, a teď od něj místo díky požadoval, aby totéž udělal pro jeho jediného syna. Norman se tomu přání milerád podrobil, nyní však velmi pochyboval, jestli z toho hubeného hošíka vůbec může být dobrý bojovník.

Anthony neklidně chodil po svém pokoji sem a tam. Po hodině už to čekání nemohl vydržet. Ellen byla předtím nesmírně rozrušená a kladla mu na srdce, aby nikam nechodil. Pak s tichými slovy modlitby na rtech odešla. Anthony se na jedné straně těšil, že konečně opustí hrad, kde vyrostl, na druhé straně vyhlížel v obavách, co ho asi čeká u dvora. Ačkoli strávil na Fentonu celý život, v jeho srdci žhnula jiskra touhy po dobrodružství. Pomyšlení na otce, na hřmotného hromotluka se studenýma očima, mu nahánělo husí kůži, přesto nesmírně toužil po tom, aby mohl konečně prokázat své dovednosti v sedle i schopnosti v zacházení s mečem. Zbrojmistr Lifton mu mezitím přestal být vyrovnaným soupeřem. Tolik chtěl vyrazit na lov! Dát svému koni ostruhu a nemuset se na nikoho ohlížet, jen se volně hnát lesem...

Vzepřel se Elleninu příkazu a zamířil zpět do slavnostní síně, poháněn zvědavostí. Bylo tu prázdko, všechny pokrmy však dosud stály netknuté na stolech. Anthonymu zakručelo v břiše. Od rána, kdy si dal malý kousek koláče, totiž nic nejedl. Rychle si utrl studené husí stehýnko a ulomil kus bílého chleba. Spláchl to pohárem ředěného černého piva. Pak se rozhlédl kolem sebe, nejistý, co dál. Kam všichni zmizeli? Toho elegantního cizince a jeho doprovod jistě odvedli do komnat pro hosty. Anthony si nevzpomínal, že

by toto křídlo prostorného hradu kdy někdo využíval. Ačkoli ve společnosti toho rytíře strávil pouze krátkou chvíli, cítil nevysvětlitelnou přitažlivost. Srdce mu poskočilo, jakmile si vybavil jeho hnědé oči. Připisoval to té vzrušující zprávě, že má k siru Normanovi vstoupit do služby jako panoš.

Dal se do pátrání po Ellen, její pokoje ve východním křídle však byly opuštěné. Po krátkém zaváhání zamířil do druhého patra ke komnatám své matky. Do prostorů, jež lady Margaret obývala, dosud nikdy nevkročil bez vyzvání. Zaklepal jednou, dvakrát, nedostalo se mu však žádné odpovědi. Skrze dveře ovšem slyšel hlasy. Opatrně stiskl kliku a nahlédl dovnitř.

Lady Margaret rozčileně pobíhala po pokoji. Zpod čepce jí vyklouzly prameny vlasů a lepily se jí k obličejí zarudlému pláčem. Anthony okamžitě zaznamenal uprostřed místnosti otevřenou cestovní truhlu. Lady Margaret do ní bez ladu a skladu házela části oděvů. Ellen s rukama sepjatýma v klíně seděla na stoličce a jako v transu bez ustání vrtěla hlavou. Neslyšně pohybovala rty, jako by pronášela jednu modlitbu za druhou.

„Vy chcete odcestovat?“ ozval se Anthony.

Obě ženy se k němu zděšeně otočily.

„Co tady děláš?“ Ellen zareagovala jako první. „Copak jsem ti nenakázala, abys zůstal ve svém pokoji?“

Anthony trucovitě vystrčil spodní ret a dal si ruce v bok. Neměl sebemenší tušení, že se v tuto chvíli nesmírně podobal svému otci. To drobné gesto však v lady Margaret vyvolalo další propuknutí v pláč.

„Musíme uprchnout. Ještě dnes. Okamžitě!“ Ta slova se jí z roztřesených rtů drolila po kouskách. Roztržitě pokračovala ve skládání všech možných věcí do truhly.

Anthony na tu scénu nevěřicně zíral. Ellen se zvedla ze stoličky se zasténáním, jako by byla stoletá stařenka, a šouravě k němu zamířila.

„Dítě moje, ach, ty moje malé, drahé dítě...“, mumlala, a Anthony se navzdory té podivné a nesmírně matoucí situaci neubráníl úsměvu, jelikož se Ellen musela zaklonit, aby se tomu kdysi malému dítěti nyní mohla podívat do očí.

„Ellen..., mylady...“ Anthony nikdy neoslovoval svou matku jinak než *mylady*. Jeho důvěrnicí byla celé ty roky Ellen. „Já to chápu. Představa, že mě ztratíte, vám nahání strach. Ale můj otec mě volá k sobě. Vždycky jsem si myslel, že se o mě nezajímá, teď ze mě však už brzy bude muž a taky odvážný rytíř, takže budu moct po boku svého otce vytáhnout do boje. Neopouštím hrad Fenton přece napořád. Jakmile to půjde, přijedu vás navštívit, slibuju!“

Promluvil s takovým elánem a nadějí ve věci příští, že se lady Margaret znovu hlasitě rozeštkala.

„To dítě nemá potuchy,“ naříkala. „Zabije ji, stejně jako pak zničí mě a nás všechny!“

„Ona ani nemůže mít potuchy,“ obořila se na lady Margaret najednou Ellen. Anthony svou chůvu nikdy takhle s matkou mluvit neslyšel. „Vždyť jsme dělaly všechno, abychom to tajemství udržely. Muselo se to stát, mylady. Věděly jsme od samého začátku, že naši hru jednoho dne prohlédnou.“

Anthony se zmateně chytl za hlavu. Těm divným větám nerozuměl ani za mák, hysterickému chování své matky už vůbec. Instinktivně však chápal, že tu nejde jen o jeho brzký odjezd z hradu, ale že panická reakce obou znamená asi něco jiného. Snad se nezbláznily? Ze studia věděl, že ještě v minulém století bývalo v Anglii běžné dávat syny na výchovu do jiných rodin. Dodnes existovaly rodiny, které své prvorozené syny, jakmile dorostli věku, kdy dokázali v ruce udržet dřevěný meč, předávaly do péče cizích lidí, kteří se pak postarali o jejich výchovu. Takoví chlapi se do svých rodin vraceli většinou teprve jako dospělí, aby tu převzali vládu. Proto Anthony nedovedl pochopit, čím se

jeho matka s Ellen tak rozrušily. Vždyť on je přece dědicem hradu, jednoho dne tu bude všechno patřit právě jemu. A na tuto roli se přirozeně musí svědomitě připravit. Jistě, hrad Fenton je od Londýna vzdálený několik dní jízdy na koni, ale on přece neodchází napořád.

K Anthonyho nesmírnému překvapení mu lady Margaret položila obě ruce na ramena a přitiskla si ho k sobě. Do té doby ho matka nikdy neobjala. Chovala se k němu vždy poměrně chladně a rezervovaně.

„Nastal čas jí říct pravdu, mylady.“ Ellenin hlas zněl hluboce a dutě, jako by mluvila z hlubin hrobu. „Mám...?“

„Ne, to je můj úkol,“ přerušila ji lady Margaret. Napřímila ramena a v očích se jí najednou zaleskla rozhodnost. Pokračovala: „Půjdeme teď na procházku, ano?“

Anthony matku pomalu následoval ven ze dveří. V hlavě se mu honily nepřehledné myšlenky. Na hrad přijede cizí rytíř, vyslanec jeho otce, a jeho matku ovládne nepokoj, jaký u ní dosud nezažil. Dokonce i Ellen, jindy tak rozvážná, se chová, jako by ztratila hlavu. A teď po něm matka chce, aby s ní šel na procházku, jako by šlo o bezvýznamné lelkování nedělního odpoledne.

Přešli padací most a zamířili do prostorného parku. Lady Margaret kráčela vedle něj se skloněnou hlavou. Mlčela. Nechali za sebou růžovou zahradu, obešli jezírko a pak už železnou branou vešli na obezděný hřbitov s rodinnými hrobkami. Anthony tu už dlouhou dobu nebyl. Lady Margaret se zastavila před řadou malých náhrobků. Sepjala ruce a potichoučku se modlila. Anthony postupně četl nápisy na šedých kamenech: *Thomas, Henry, Robert, Elizabeth...*

Byly to hrobečky jeho sourozenců, tří chlapců a jedné dívky. Anthony věděl, že nežili déle než několik dní. Lady Margaret sem do toho odlehlého kouta hřbitova zašla často, aby se tu u hrobů svých mrtvých dětí modlila. Nyní natáhla ruce k Anthonymu. V tom gestu byla taková

bezmoc, že Anthony pocítil obrovské dojetí. Vzal matku za ruku a jemně stiskl.

„Dlouhou dobu mi nebylo dopřáno porodit životaschopné dítě. Rok co rok jsme s Thomasem doufali v dědice, jenže se žádný z našich synů nedožil více než několika hodin.“ Vzhledla a smutně se na Anthonyho dívala. Na řasách se jí leskly slzy. „Každý muž touží po synovi, po dědici, jemuž jednoho dne předá své jméno i majetek. Tvůj otec není výjimkou. Víš, proč se král Jindřich rozešel se svou první chotí, královnou Kateřinou?“

Anthony stísněně přikývl. Z knih a od svého učitele se skutečně dozvěděl vše o oddělení Anglie od církve římské.

„Král byl toho názoru, že mu Bůh upírá syna, protože manželství s vdovou po jeho bratru bylo v rozporu s Bibli,“ řekl, co se naučil. „Královna Kateřina mu porodila jen jednu dceru a pak už byla příliš stará, aby mohla doufat v další dítě. Proto se král dal rozvést a oženil se s Annou Boleynovou, která mu však dala taky jen jednu dceru.“

Lady Margaret kývla. Koutky jejích úst směřovaly dolů, nad nosem se jí dělala ustaraná vráska. Zamyšleně se mračil i Anthony. Proč mu matka tohle všechno vykládá? Podivný rodinný život krále je přece každému znám, nikdo se však neodvažuje ho kritizovat. Nebezpečí, že by pak přišel o vlastní hlavu, by bylo výrazné.

Lady Margaret monotónním hlasem pokračovala: „Po prvním zklamání se král s dcerou Alžbětou smířil. Dal dokonce vystrojit největší křtiny, jaké Anglie kdy viděla. Brzy však se své druhé ženy nabažil. Když pak Anna Boleynová utrpěla potrat – to dítě měl být chlapec – obrátil se k další ženě. Jsem přesvědčená, že kdyby Anna porodila syna, jistě by její život neskončil na popravišti.“

„Takto ji však obvinili z nevěry a spiknutí proti králi, a pak popravili. Už po týdnu se král Jindřich oženil s Janou Seymourovou, matkou prince Eduarda. Po ní následovala

princezna Klevská a přelétavá Kateřina Howardová. Nyní už má po svém boku šestou ženu. Myslíte, že bude poslední?“

„Pst,“ zakryla lady Margaret Anthonymu prudce rukou ústa. „Musíš dbát na svá slova, když jsou v blízkosti cizí lidé.“

„Ale tady nás nikdo neslyší, mylady,“ namítl Anthony. Pořád nechápal, co mají pohnuté osudy krále do činění s příjezdem sira Normana ani s podivným rozpoložením jeho matky.

„Tvůj otec smýšlí stejně jako král. Pochází z rodiny samých synů. Bohužel je posledním mužským potomkem. Před naším sňatkem jsem se s ním setkala pouze jedinkrát. Rodiče mi dali dobré věno a on potřeboval ženu, která se mu bude starat o dům a daruje mu děti. Mužské potomky, to se rozumí. Jenže vidíš, jaký byl můj osud...“ Ukázala na náhrobky a Anthony jen suše polkl. „Poté, co jsem přivedla na svět čtyři mrtvé děti a zažila ještě řadu dalších potratů, začal se tvůj otec obávat o svůj odkaz. Hrozil, že mě zapudí. Mí rodiče dávno zemřeli, sourozence ani jiné příbuzné nemám. Kam bych šla? Na koho bych se obrátila? Měla jsem takový strach, a zvláště potom, když jsem zjistila, že opět čekám dítě.“

„Mě,“ nadhodil Anthony.

Lady Margaret kývla, pohled stále upřený na hrobečky před sebou. „Thomas mě od první chvíle nenechal na pochybách, že je to moje poslední šance. Rozvod by rozhodně neprospěl jeho jménu u dvora, na ten by jistě nedošlo. Proto jsem celou dobu žila ve strachu, že by mi mohl něco udělat. Tedy kdybych to dítě zase nedonosila, anebo kdybych porodila holčičku. Hrad Fenton leží natolik odlehle, že by mě jistě nikdo nepostrádal, kdyby se mi něco stalo. Proto bylo těch posledních pár měsíců před porodem tím nejstrašnějším obdobím v mém životě.“

Vtom zamířila ke kraji hřbitova. Tam se ke zdi natahovaly trnité keře a plazily se po ní do výšky. Lady Margaret nedbala na to, že se o trny popíchá, rozhrnula je a protáhla se za keře.

Anthony se překvapeně vydal za ní. „Mylady, neměli bychom se raději vrátit?“ volal na matku, ta však nedbala a prodírala se podél zdi.

Anthony šel za ní a najednou si uvědomil, že se keře poněkud rozestoupily a oni stanuli na malém trávníčku, v jehož středu spočíval další náhrobní kámen. Nikdy předtím tu nebyl. Kámen byl zarostlý mechem, přesto však nebylo těžké rozluštit nápis: *Anthony Francis Thomas – 5. srpen 1532*.

Anthony mu přeběhl po zádech mráz. Složil si zimomřivě ruce na hrudi, ačkoli z nebe hřálo slunce. Co to znamená?

„Můj hrob..., s datem mého narození...,“ vykoktal a zděšeně se díval na svou matku.

Lady Margaret se hořce usmála. „To není *tvůj* hrob. Je tvého bratra.“ Sklonila se a něžně prostý kámen pohladila. „Celé roky jsem tu nebyla. Toužila jsem existenci toho chlapce zapomenout, vymazat z paměti. Namluvit si, že jsi moje jediné dítě. Jenže své minulosti nikdo na dlouho neuteče.“

Anthonyho srdce jako by stiskla ledová ruka a bolestivě je svírala.

„Kdo jsem tedy já, matko? Nějaké podvržené dítě?“

Anthony použil tento výraz úmyslně. Najednou se bál, že není vlastním dítětem svých rodičů. Chlapec, který se narodil v tento den před čtrnácti lety, byl schovaný ve studené zemi za hustým křovím. Když byl malý, vyprávěla mu Ellen nejrůznější příběhy, mimo jiné o takzvaných podvržených dětech. Až dosud těmito povídkám o novorozeňatech, uloupených chudým lidem a podsunutých do panských domů, nikdy nevěřil, stejně jako si nedovedl představit, že by mohli existovat rodiče, kteří své děti bezostyšně prodali

za pár mincí. Najednou se mu však vlastní osud s Elleninými historkami prolnul. Pokud legitimní syn a dědic lorda Thomase zemřel, kdo je pak on? Snad potomek nějakých cikánů nebo tuláků?

V tu chvíli Anthony počítal se vším, jen ne s příběhem, který mu lady Margaret nakonec vyprávěla. Toho horkého dne, kdy se rozpoutala děsivá bouřka, porodila dvě děti – dvojčata. Světlo světa jako první spatřil chlapeček, a hned poté se lord Thomas vypravil uspořádat velkolepé křtiny. Jenže chlapec zemřel, přežilo jen děvčátko. Zabalili je do zavinovačky, jež zakryla pohlaví. Na křtiny bylo oblečené ve slavnostních šatečkách, které předtím oblékli mnoha generacím mužských Fentonů, takže nikoho vůbec nenapadlo, že tu všichni prokazovali čest malé holčičce. Šťastnou shodou okolností lord Thomas bezprostředně po křtinách odešel s královským vojskem do Francie, kde strávil několik let. A poté, co král Jindřich s francouzským králem vyjednal mír, zůstal Thomas Fenton na dvoře krále Františka na další čtyři roky jako vazal.

„Když se tvůj otec po letech vrátil, chtěl nejprve vidět svého syna. A ty jsi s krátkými vlásky byl doslova roztomilý chlapeček. Tvůj otec byl přešťastný, když tě viděl sedět na poníku. Moje místo manželky bylo zajištěno. Copak jsem mu mohla říct pravdu?“

„Takže já jsem... to děvčátko?“ Anthony zavřel oči a nevěřícně vrtěl hlavou. Je tohle snad zlý sen? Ellen ho jistě za chvíli vzbudí... Jenže žádná chuva nešla, nikdo ho z toho divného snu nevysvobodil. Anthony otevřel oči a díval se. Díval se přímo do zoufalého a ztrápeného obličeje své matky.

„Lidé vždycky vidí jen to, co vidět chtějí,“ pokračovala lady Margaret. „Protože si všichni mysleli, že *jsi* Anthony, nikoho nikdy nenapadlo pátrat, jestli by to nemohlo být jinak. Osud byl navíc milostivý a dopřál ti vysokou postavu a – aspoň prozatím – pramálo ženských tvarů.“

Anthony se podlomila kolena. Klesl k zemi. Přitom se mu do haleny zapletla trnitá větvička, ozval se nepříjemný zvuk a látka se na zádech roztrhla. Anthony ani lady Margaret tomu nevěnovali pozornost. Anthony v té chvíli vnímal rozedranost celého svého života, ne jen haleny. Celý jeho život byl postaven na hlavu, najednou už nic nebylo stejné jako toho dne ráno, kdy se probudil plný radosti a očekávání nového dne.

„Jaké je mé jméno? Jako dívka se přece nemůžu jmenovat Anthony...“

Lady Margaret zhluboka vzdychla. „Vskutku se ti ve svaté církvi a před Bohem dostalo křtu na jméno *Anthony*. Já jsem se sice snažila vědomí, že nejsi chlapec, potlačit, ale často jsem tě tajně pozorovala a v duchu ti něžně říkala *Antonia*. To jméno jsem samozřejmě nikdy nevyslovila nahlas, bylo by to příliš nebezpečné.“

„*Antonia*...“ Anthony si pro sebe to nezvyklé jméno pomalu zopakoval. Ano, znělo mu nezvykle – ale nikoli nepříjemně. A najednou přišel ten pocit, jako by mu, vlastně jí, někdo sňal z očí závoj. Najednou prozřela. Všechny ty změny v těle byly teď snáze vysvětlitelné a pochopitelné. Už věděla, že nešlo o jakýsi rozmar přírody, když jí nerostly vousy, ale zato ňadra ano.

Lady Margaret mezitím našla slova, aby dokázala shrnout své obavy. „Tím, že se tu najednou objevil sir Norman, se náš lživý svět ocitl v koncích. Já i Ellen, která byla zasvěcená od samého počátku, jsme si byly jisté, že tvoje pravá identita dříve nebo později vyjde najevo, ale dosud jsme takové myšlenky a obavy vždycky zaháněly. A nyní nám nezbývá nic než uprchnout, jinak na nás strašným způsobem dopadne zlost mého chotě. Jeho reakci, až mu sir Norman vylíčí pravdu, si ani netroufám představovat. Jistě by nás z Fentonu okamžitě vyhnal, možná by nás dokonce i dal zabít.“

Antonia cítila, jak jí ořásl chlad. Matčina zpověď ji na jednu stranu nesmírně překvapila, na druhou stranu se jí obrovsky ulevilo. Už dávno si všimla, že s muži, které znala, neměla mnoho společného. Jak by mohla, když je ve skutečnosti ženou! Měla pocit, že jí spadl kámen ze srdce. S jejím tělem je všechno v pořádku, netrpí žádnou záhadnou chorobou, kvůli které pravidelně krvácí a rostou jí prsa. Navíc vlastně ani není divné, že se jí při pohledu na Normana Powderhama rozbušilo srdce o něco rychleji.

Vyskočila a bouřlivě matku objala, až drobná žena zavrávala a málem upadla zády do trní.

„Naše situace se teď může jevit bezvýhodná, ale nás jistě nějaké řešení napadne. Nebudeme prchat. Myslím, že se mi dnes v poledne podařilo sira Normana ošálit, tak proč by to nemohlo být možné i nadále? Mohla bych předstírat nemoc, která by mi bránila s ním odjet do města teď hned. Tím získáme čas a rozmyslíme si, co budeme dělat dál a...“

Vtom se zarazila, protože si uvědomila souvislosti nové situace, které se jí ani trochu nezamlouvaly. Jako děvče totiž se sirem Normanem nepojede na královský dvůr, nestane se jeho panošem a už vůbec se později nestane rytířem. Ženy s mečem nebojují, ani s kopím v ruce vsedě na koni nenaпадают protivníka. Ne, jako žena bude šít a vyšívát, bude se učit hrát na hudební nástroje a zpívat. A zbytek svých dnů prožije v podrobení a poslušnosti. Volnost jejího pohybu bude svazovat nepohodlné oblečení, a ještě hůř ji bude svazovat mnoho dalších věcí. Dívka totiž nedělá nic jiného, než že čeká, až o její ruku požádá vhodný muž. Láska v tom pochopitelně žádnou roli nehraje. Potom kdesi na venkově povede dům a každý rok bude rodit děti, jedno za druhým, dokud nebude mít tělo natolik vyčerpané...

„Ne!“ Antonia vykřikla tak hlasitě, že ji matka k sobě roztrěseně přivinula. Dívka se z toho objetí však ihned vymanila. „Mylady, já se *stanu* panošem sira Normana, já s ním